

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

Er vi ikke alle tiggere?

Enten vi er rike eller fattige, skulle vi "gjøre det vi kan" når andre er i nød.

For et flott nytt element som er introdusert i vårt generalkonferanseformat. Bien hecho, Eduardo.

I det som skulle bli det mest oppsiktsvekkende øyeblikk i hans tidlige virke, reiste Jesus seg i sin hjemmesynagoge i Nasaret og leste disse ordene som Jesaja profeterte, og som står i Lukas evangelium: "Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne evangeliet for fattige. Han har sendt meg for å forkynne for fanger at de skal få frihet... [og] for å sette undertrykte fri."¹

Slik gjorde Frelseren den første offentlige bekjentgjørelsen om sin messianske tjenestegjerning. Men dette verset gjorde det også klart at på veien til sitt endelig sonoffer og sin oppstandelse, ville Jesu første og fremste messianske plikt være å velgje de fattige, herunder de fattige i ånden.

Helt fra begynnelsen av sitt virke elsket Jesus de fattige og vanskeligstilte på en uvanlig måte. Han ble født inn i hjemmet til to av dem, og vokste opp blant mange flere av dem. Vi kjenner ikke alle detaljene i hans timelige liv, men han sa en gang: "Revene har huler, og [fuglene] har reder, men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til."² Tilsynelatende var Skaperen av himmel

og jord "og alle ting som i dem er"³, hjemløs, i det minste i sitt voksne liv.

Gjennom hele historien har fattigdom vært en av menneskehetens største og mest utbredte utfordringer. Dens innlysende pris er vanligvis fysisk, men de åndelige og følelsesmessige skadene den kan medføre, kan være enda mer ødeleggende. Uansett har aldri den store Forløser gitt noen mer vedvarende oppfordring enn at vi sammen med ham må løfte denne byrden fra andre. Som Jehova sa han at han ville dømme Israels hus strengt fordi "dere har rov fra de [tren-gende] i husene hos dere".

"Hvordan kan dere," gråt han, "trække mitt folk ned og knuse de fattiges ansikter?"⁴

Forfatteren av Ordspråkene ville gjøre saken klinkende klar: "Den som undertrykker en arming, håner hans skaper," og "den som lukker sitt øre for den fattiges skrik, han skal selve rope, men ikke få svar."⁵

I vår tid hadde Jesu Kristi gjenopprettede kirke ennå ikke sett sin første årssdag da Herren befalte medlemmene å "se til de fattige og trengende og hjelpe dem, så de ikke skal lide".⁶ Legg merke til det bydende verbet i dette skriftstedet – de "skal" ikke lide. Dette er språk Gud bruker når han mener alvor.

Gitt den monumentale utfordringen med urettferdighet i verden, hva kan én mann eller kvinne gjøre? Mesteren selv ga et svar. Da Maria salvet hodet til Jesus med en kostbar begravelssalve før han ble forrådt og korsfestet, protesterte Judas Iskariot mot denne ekstravagansen og "skjente på henne"⁷

Jesus sa:

"Hvorfor plager dere henne? Hun har gjort en god gjerning...

Hun gjorde det hun kunne."⁸

"Hun gjorde det hun kunne"! Hvilken kortfattet oppskrift! En journalist spurte en gang mor Teresa i Calcutta om hennes håpløse oppgave med å redde de nødlidende i denne byen. Han sa at statistisk sett oppnådde hun absolutt ingenting. Denne bemerkelsesverdige lille kvinnen svarte at hennes arbeid handlet om kjærlighet, ikke statistikk. Til tross for det overveldende antallet *utenfor* hennes rekkevidde, sa hun at hun kunne holde budet om å elske Gud og sin neste ved å tjene dem som var *innenfor* hennes rekkevidde med de ressurser hun hadde. "Det vi gjør er bare en dråpe i havet," sa hun ved en annen anledning. "Men om vi ikke gjorde det, ville havet hatt en dråpe mindre [enn] det har."⁹ Nøkkernt konkluderte journalisten med at kristendommen åpenbart *ikke* dreier seg om statistikk. Han resonerte med at hvis det ville være større glede i himmelen over én synder som omvender seg, enn over de nittini som ikke trenger til omvendelse, er Gud tydeligvis ikke altfor opptatt av prosentandeler.¹⁰

Hvordan kan vi "gjøre det vi kan"?

For det første kan vi, slik kong Benjamin forkynte, slutte å holde tilbake våre midler fordi vi mener fattige selv er skyld i sin elendighet. Kanskje noen *har* skapt sine egne vanskeligheter, men gjør ikke vi

andre nøyaktig det samme? Er ikke det grunnen til at denne barmhjertige mannen spør: "Er vi ikke alle tig- gere?"¹¹ Roper vi ikke alle om hjelp og håp og svar på bønn? Ber vi ikke alle om tilgivelse for feil vi har gjort og vanskeligheter vi har forårsaket? Trygler vi ikke alle om at nåden må kompensere for våre svakheter, at barmhjertigheten vil seire over rettferdigheten i det minste i vårt tilfelle? Ikke rart at kong Benjamin sier at vi får forlatelse for våre synder ved å be til Gud, som svarer medfølende, men vi *bevarer* en forlatelse for våre synder ved medfølende å hjelpe de fattige som ber oss om hjelp.¹²

I tillegg til barmhjertig handling på deres vegne, skulle vi også be for de trengende. En gruppe zoramitter, som ble betraktet av andre som "urene" og som "berme" – dette er ord fra Skriftene – ble utstøtt fra sine gudshus "på grunn av sine grove klær". Mormon sier at de var "fattige på denne verdens gods, og de var også fattige

av hjertet"¹³ – to tilstander som nesten alltid følger hverandre. Misjonærledsagerne Alma og Amulek imøtegår denne forkastelige avvisningen av de dårlig kledde ved å fortelle dem at uansett hvilke privilegier andre måtte nekte dem, kan de alltid be – på sine marker og i sine hus, i sine familier og i sitt hjerte.¹⁴

Men så sier Amulek til denne gruppen som hadde blitt avvist: "Hvis *dere*, etter å ha gjort alle disse ting, viser bort de trengende og de nakne og ikke besøker de syke og plagede og gir av deres midler, *hvis dere har noen*, til dem som står i trang til det, jeg sier til *dere*... da er deres bønner forgyves og gavner dere ikke, og dere er som hyklere som forneker troen."¹⁵ For en slående påminnelse om at enten vi er rike *eller* fattige, skulle vi "gjøre det vi kan" når andre er i nød.

For ikke å bli anklaget for å fremme virkelighetsfjerne sosiale programmer for å bøte på dårlig samvittighet

eller gå god for tigging som vekstindustri, lover jeg at min ærbødighet for prinsippene flid, sparsommelighet, selvhjulpenhet og ambisjon er like sterk som noen annen mann eller kvinnes. Vi forventes alltid å hjelpe oss selv før vi søker hjelp fra andre. Dessuten vet jeg ikke nøyaktig hvordan hver enkelt av dere bør oppfylle deres plikt overfor dem som ikke gjør det eller ikke alltid kan hjelpe seg selv. Men jeg vet at Gud vet det, og han vil hjelpe og veilede dere i barmhjertige tjenestegjeringer hvis dere samvittighetsfullt ønsker det og ber og prøver å holde et bud som han har gitt oss om og om igjen.

Dere vil innse at jeg her taler om vanskelige samfunnsmessige behov som går langt utover Kirkens medlemmer. Heldigvis er Herrens måte å hjelpe våre egne på enklere. Alle som er fysisk i stand til det, skulle overholde fasteloven. Jesaja skrev:

"Er ikke dette den faste jeg finner behag i? ...

når han flyr hjem fra et Øst-Tyskland i økonomisk ruin, i tøflene fordi han hadde gitt bort ikke bare sin andre dress og sine ekstra skjorter, men til og med skoene han gikk i. "Hvor fagre er på fjellene [og subbene gjennom en flyplassterminal] hans føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred."²⁰ Mer enn noen mann jeg kjenner, har president Monson "gjort alt han kunne" for enken og de farløse, de fattige og undertrykte.

I en åpenbaring til profeten Joseph Smith i 1831 sa Herren at de fattige en dag ville få se Guds rike komme og utfri dem i kraft og stor herlighet.²¹ Måtte vi bidra til å oppfylle denne profetien ved å komme i den kraft og herlighet som vårt medlemskap i Jesu Kristi Kirke gir oss, for å utfri enhver vi kan fra den fattigdom som holder dem fanget og knuser så mange av deres drømmer. Det ber jeg om i Jesu Kristi barmhjertige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 4:18.
2. Matteus 8:20.
3. 2 Nephi 2:14; 3 Nephi 9:15.
4. Jesaja 3:14–15.
5. Ordspråkene 14:31; 21:13.
6. Lære og pakter 38:35.
7. Se Markus 14:3–5; se også Matteus 26:6–9; Johannes 12:3–5.
8. Markus 14:6, 8; uthevelse tilføyd.
9. Mother Teresa of Calcutta, *My Life for the Poor*, red. José Luis González-Balado and Janet N. Playfoot (1985), 20.
10. Se Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (1986), 28–29, 118–19; se også Lukas 15:7.
11. Mosiah 4:19.
12. Se Mosiah 4:11–12, 20, 26.
13. Alma 32:2–3.
14. Se Alma 34:17–27.
15. Alma 34:28; uthevelse tilføyd.
16. Jesaja 58:6–7.
17. Jesaja 58:9.
18. Tilskrives John Bradford; se *The Writings of John Bradford*, red. Aubrey Townsend (1853), xliii.
19. "Fordi jeg er blitt meget gitt," *Salmer*, nr. 141. © Harper San Francisco.
20. Jesaja 52:7.
21. Lære og pakter 56:18; se også vers 19.

"Er det ikke dette at du bryter ditt brød til den som sulter, og lar hjemløse stakkarer komme i hus – når du ser en naken, at du da kler ham... [at du] sprenger åkets bånd [og] slipper undertrykte fri...?"¹⁶

Jeg bærer vitnesbyrd om miraklene, både åndelige og timelige, som kommer til dem som etterlever fasteloven. Jeg bærer vitnesbyrd om miraklene som har kommet til meg. I sannhet har jeg, slik Jesaja skrev, ropt ut til Ham i faste mer enn én gang, og i sannhet har Gud svart: "Her er jeg."¹⁷ Nyt dette hellige privilegium minst en gang i måneden, og være like generøs, når omstendighetene tillater det, med deres fasteoffer og andre bidrag til humanitærhjelp, utdanning og misjonærarbeid. Jeg lover at Gud vil være generøs mot dere, og de som får hjelp på grunn av dere, vil kalle dere velsignet for evig. Mer enn 750 000 medlemmer av Kirken fikk i fjor hjelp av fasteoffergaver som ble forvaltet av trofaste biskoper

og Hjelpeforenings-presidenter. Det er mange takknemlige sistedagers-hellige.

Brødre og søstre, en slik tale tilsier at jeg uforbeholdent anerkjenner de ufortjente, uendelige velsignelsene i mitt liv, både timelig og åndelig. I likhet med dere, har jeg til tider hatt økonomiske bekymringer, men jeg har aldri vært fattig, og jeg vet ikke engang hvordan det føles. Heller ikke vet jeg alle grunnene til at omstendighetene rundt vår fødsel, vår helse, våre muligheter til utdanning og økonomisk fremgang varierer så mye her i jordelivet, men når jeg ser nød blant så mange, vet jeg at "på grunn av Guds nåde går jeg".¹⁸ Jeg vet også at selv om jeg kanskje ikke er min brors vokter, er jeg min brors bror, og "fordi jeg er blitt meget gitt, må jeg og gi".¹⁹

I så henseende vil jeg gi en personlig hyllest til president Thomas Spencer Monson. Jeg har blitt velsignet med å kjenne ham i 47 år nå, og et bilde av ham som jeg vil sette høyt til jeg dør, er